

॥ ५८ ॥ त्वन्नामधेयाः सावित्रा इति ॥ ५९ ॥ ६० ॥ ६१ ॥ शावंश्यामं ॥ ६२ ॥ ६३ ॥ ६४ ॥ ६५ ॥ ६६ ॥ ६७ ॥ ६८ ॥ ६९ ॥ ७० ॥ ७१ ॥ ७२ ॥ ७३ ॥ ७४ ॥ ७५ ॥ ७६ ॥ ७७ ॥ ७८ ॥ ७९ ॥ ८० ॥ ८१ ॥
 त्वयि पुत्रशतं चैव सत्यवान् जनयिष्यति ॥ ते चापि सर्वे राजानः क्षत्रियाः पुत्रपौत्रिणः ॥ ५८ ॥ स्यातास्त्वन्नामधेयाश्च भविष्यन्तीह शाश्वताः ॥ पितुश्च ते पुत्र
 शतं भविता तव मातरि ॥ ५९ ॥ मालव्यां मालवानामशाश्वताः पुत्रपौत्रिणः ॥ भ्रातरस्ते भविष्यन्ति क्षत्रियास्त्रिदशोपमाः ॥ ६० ॥ एवं तस्यैवरं दत्त्वा धर्मराजः
 प्रतापवान् ॥ निवर्तयित्वा सावित्रीं स्वमेव भवनं ययौ ॥ ६१ ॥ सावित्र्यपियमेया ते भर्तारं प्रतिलभ्य च ॥ जगाम तत्र यत्रास्या भर्तुः शावं कलेवरं ॥ ६२ ॥ सा भूमौ
 प्रेक्ष्य भर्तारमुपसृत्योपगृह्य च ॥ उत्संगेशिर आरोप्य भूमावुपविवेश ह ॥ ६३ ॥ संज्ञां च स पुनर्लब्ध्वा सावित्री मभ्यभाषत ॥ प्रोष्यागत इव प्रेम्णा पुनः पुनरुदी
 क्ष्य वै ॥ ६४ ॥ सत्यवानुवाच सुचिरं वत सुप्तोऽस्मि किमर्थं नावबोधितः ॥ क्व चासौ पुरुषः श्यामो यो सौ मांसं च कर्षह ॥ ६५ ॥ सावित्र्युवाच सुचिरं
 त्वं प्रसुप्तोऽसि ममांके पुरुषर्षभ ॥ गतः स भगवान् देवः प्रजासंयमनो यमः ॥ ६६ ॥ विश्रान्तोऽसि महाभाग विनिद्रश्च नृपात्मज ॥ यदि शक्यं समुत्तिष्ठ विगाढां पश्य श
 र्वरीं ॥ ६७ ॥ मार्कण्डेय उवाच उपलभ्यत ततः संज्ञां सुखसुप्त इवोत्थितः ॥ दिशः सर्वा विनां तांश्च निरीक्ष्योवाच सत्यवान् ॥ ६८ ॥ फलाहारोऽस्मि निष्क्रान्तस्त्व
 या सह सुमध्यमे ॥ ततः पाटयतः काष्ठं शिरसो मे रुजा भवत् ॥ ६९ ॥ शिरोभिताप संतप्तः स्थातुं चिरमशक्नुवन् ॥ तवोत्संगे प्रसुप्तोऽस्मि इति सर्वं स्मरेशुभे ॥ ७० ॥
 मेव तत् ॥ ७१ ॥ तमुवाचाथ सावित्री रजनीव्यवगाहते ॥ श्वस्ते सर्वे यथावत्तमास्यास्यामि नृपात्मज ॥ ७२ ॥ उत्तिष्ठोत्तिष्ठ भद्रं ते पितरौ पश्य सुव्रत ॥ विगाढा
 रजनी चेयं निवृत्तश्च दिवाकरः ॥ ७३ ॥ नक्तं च राश्वरं त्येते दृष्टाः कूराभिभाषिणः ॥ श्रूयंते पर्णशब्दाश्च मृगाणां च रतां वने ॥ ७४ ॥ एताघोरं शिवानादां दिशं
 क्षिणपश्चिमां ॥ आस्थाय विरुवंत्युग्राः कंपयंत्यो मनो मम ॥ ७५ ॥ सत्यवानुवाच वनं प्रति भयाकारं घनेन तमसा वृतं ॥ न विज्ञास्यसि पंथानं गंतुं चैव न
 शक्यसि ॥ ७६ ॥ सावित्र्युवाच अस्मिन्नघवने दग्धे शुष्कवृक्षः स्थितो ज्वलन् ॥ वायुना धम्यमानोऽत्र दृश्यतेग्निः क्वचित् क्वचित् ॥ ७७ ॥ ततोऽग्निमानयित्वे
 ह ज्वालयिष्यामि सर्वतः ॥ काष्ठानीमानि संतीह जहिसं तापमात्मनः ॥ ७८ ॥ यदि नोत्सहसे गंतुं सरुजं त्वां हिलक्षये ॥ न च ज्ञास्यसि पंथानं तमसा संवृते वने
 ॥ ७९ ॥ श्वः प्रभाते वने दृश्येया स्यावो नुमते तव ॥ वसावेह क्षपामेकां रुचितं यदितेन घ ॥ ८० ॥